

U M O W A

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką o wzajemności w sprawach spadkowych, podpisana w Pradze dnia 25 stycznia 1934 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 145).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
M Y, I G N A C Y M O Ś C I C K I,
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

W dniu dwudziestym piątym stycznia tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisana została w Pradze między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czeskosłowackiej umowa o wzajemności w sprawach spadkowych wraz z protokołem dodatkowym o następującym brzmieniu dosłownym:

Tekst umowy zawiera załącznik I do niniejszego numeru (str. 1).

Zaznajomiwszy się z powyższą umową i dołączonym do niej protokołem dodatkowym, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 27 kwietnia 1935 r.

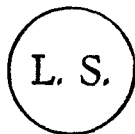
(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

(—) *W. Stawek*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *Beck*

UMOWA
między Rzeczpospolitą Polską
a
Republiką Czeskosłowacką

o wzajemności w sprawach spadkowych.

Rzeczpospolita Polska i Republika Czeskosłowacka, uznając za pożądane zapewnić sobie wzajemność w sprawach spadkowych, postanowiły zawrzeć w tym przedmiocie umowę. W tym celu zamianowali Swymi pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:
pana Dra Wacława GRZYBOWSKIEGO, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, i
pana Dra Juliusza RENCKIEGO, Radcę Prawnego w Ministerstwie Sprawiedliwości,
Prezydent Republiki Czeskosłowackiej:
pana Bohdana PAVLŮ, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, i
pana Dra Antonína KOUKALA, Starszego Radcę Ministerstwa Sprawiedliwości,

k którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

CZEŚĆ PIERWSZA.

O SPADKACH POZOSTAŁYCH PO OBYWATELACH JEDNEGO PAŃSTWA W DRUGIM PAŃSTWIE.

Rozdział pierwszy.

Postanowienia materialno-prawne.

Artykuł 1.

Stosowanie prawa ojczystego spadkodawcy.

(1) Majątek spadkowy, ruchomy i nieruchomy, pozostający po obywatelu jednego z Państw na obszarze drugiego Państwa, przechodzi na spadkobierców na zasadzie ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci.

(2) Według tych ustaw ocenia się także odpowiedzialność spadkobierców za zobowiązania spadkowe; atoli dla zachowania ograniczonej odpowiedzialności wystarcza użycie środków, przepisanych ustawodawstwem Państwa, przeprowadzającego przewód spadkowy.

ÚMLUVA
mezi Republikou Polskou
a
Republikou Československou

o vzájemnosti ve věcech pozůstalostních.

Republika Polská a republika Československá pokládající za účelno zajistiti si vzájemnost ve věcech pozůstalostních, rozhodly se, že sjednají o tom úmluvu. K tomu cíli jmenovali svými zmocřenci:

President Republiky Polské:
pana Dra Wacława GRZYBOWSKIEGO, mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra, a
pana Dra Juliusza RENCKIEGO, právního radu v ministerstvě spravedlnosti,

President Republiky Československé:
pana Bohdana PAVLŮ, mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra, a
pana Dra Antonína KOUKALA, vrchního odbového radu ministerstva spravedlnosti,

kterí vyměnivše si své plné moci a shledavše je v dobré a náležité formě, shodli se na těchto ustanoveních:

ČÁST PRVNÍ.

O POZŮSTALOSTECH PO PŘÍSLUŠNÍCÍCH JEDNOHO STÁTU NA ÚZEMÍ DRUHÉHO STÁTU.

Oddíl první.

Materielně-právní ustanovení.

Článek 1.

Použití domovského práva zůstavitelova.

(1) Pozůstalostní jmění at movité či nemovité, které zanechal na území jednoho Státu příslušník Státu druhého, nabyvá se pro případ smrti podle práva Státu, jemuž náležel zůstavitel v době smrti.

(2) Podle tohoto práva se řídí též ručení nabyvatelů pozůstalosti za závazky pozůstalostní; avšak k zachování omezeného ručení postačí opatření předepsaná právem Státu, kde se pozůstalost projednává.

(3) Kto występuje z roszczeniami z zakresu prawa spadkowego, musi posiadać zdolność nabycia spadku zarówno według prawa ojczystego spadkodawcy, jak i według własnego prawa ojczystego.

Artykuł 2.

Odrębne masy majątkowe.
Ograniczenia publiczno-prawne.

(1) Stosunki z zakresu prawa spadkowego, dotyczące majątku, którym spadkodawca stosownie do ustaw miejsca położenia rzeczy nie może swobodnie rozporządzać na wypadek śmierci (ordynacje itp.), należy oceniać według ustaw Państwa, w którym się majątek znajduje.

(2) Porządek dziedziczenia przedmiotów, podlegających według ustaw Państwa, w którym się one znajdują, szczególnym przepisom spadkowym (niepodzielnie dziedziczne zagrody włościańskie itp.), należy oceniać według ustaw Państwa, w którym się te przedmioty znajdują.

(3) Umowa nie narusza ograniczeń publicznoprawnych, jakim ulegają w miejscu swego położenia przedmioty należące do spadku.

Artykuł 3.

Spadki bezdziedziczne.

Czy spadek uważać należy za bezdziedziczny, ocenia się według ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci. Spadek bezdziedziczny ruchomy przypada Państwu, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci, nieruchomy, — Państwu, w którym się znajduje.

Artykuł 4.

Rozporządzenia na wypadek śmierci.

(1) Rozporządzenia na wypadek śmierci włącznie z umowami dziedziczenia należy oceniać według ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili dokonania tej czynności prawnej. Co do formy wystarcza zachowanie ustaw miejsca, w którym rozporządzenie zdziałano.

(2) To samo dotyczy odwołania rozporządzeń na wypadek śmierci.

(3) Zmiana prawa, właściwego dla spadkodawcy w czasie dokonywania rozporządzenia na wypadek śmierci, pozostaje bez wpływu na jego zdolność do odwołania tego rozporządzenia.

Artykuł 5.

Rozporządzenia na wypadek śmierci, zdziałane przez obywateli jednego z Państw przed konsulem tego Państwa, z zachowaniem formy, przepisanej ustawami tego Państwa, będą w drugim Państwie uznawane za ważne

(3) Kdo uplatňuje nárok z práva dědického, musí býti způsobilým nabývatí pozůstalost jak podle domovského práva zůstavitelova, tak podle vlastního domovského práva.

Článek 2.

O zvláštním jmění pozůstalostním a o omezeních veřejnoprávních.

(1) Právní poměry dědické se posuzují co do jmění, o němž podle práva platného v místě, kde věc leží, zůstavitel nemůže volně pořizovati pro případ smrti (na př. svěřenství a pod.), podle práva Státu, kde jest toto jmění.

(2) Dědická posloupnost do předmětů, o nichž podle práva Státu, kde jsou, platí zvláštní předpisy o dědické posloupnosti (na př. dědické neděly a pod.), se řídí podle práva Státu, kde jsou.

(3) Úmluva se nedotýká veřejnoprávních omezení, jimž podléhají předměty pozůstalostní na místě, kde jsou.

Článek 3.

O odúmrtí.

Podle práva Státu, jehož příslušníkem byl zůstavitel v době smrti, jest třeba posouditi, zda pozůstalost jest odúmrtí. Movitá odúmrtí případně onomu Státu, jehož příslušníkem byl zůstavitel v době smrti, — nemovitá případně Státu, kde jest.

Článek 4.

O pořizení na případ smrti.

(1) Pořizení pro případ smrti včetně dědických smluv se posuzují podle práva Státu, jemuž náležel zůstavitel v době zřízení tohoto právního jednání. Co do formy postačí, bylo-li dbáno práva místa, kde bylo pořizené.

(2) Totéž platí o zrušení pořizení pro případ smrti.

(3) Změna práva rozhodného pro zůstavitele v době, kdy bylo pořizené pro případ smrti, se nedotýká jeho způsobilosti zrušiti toto poslední pořizení.

Článek 5.

Požizení pro případ smrti, která budou učiněna příslušníky jednoho Státu před jeho konsulem ve formě předepsané právem tohoto Státu, budou v druhém Státě uznávána za platná a posuzována stejně, jako by byla učiněna před ve-

i traktowane tak, jak kdyby byly zdialane przed urzednikiem publicznym tego Panstwa. To samo dotyczy odwołania rozporządzeń na wypadek śmierci.

řejným úředníkem tohoto Státu. Totéž platí o zrušení požizení pro případ smrti.

Rozdział drugi.

Właściwość władz. — Postępowanie.

Artykuł 6.

Właściwość władz spadkowych.

(1) Do wydawania zarządzeń, które przy uregulowaniu spadku należą do władz, do przeprowadzania działów spadkowych, tudzież do rozstrzygnięcia o porządku dziedziczenia, o zapisach i prawach do zachowku, właściwe są: co do spadku ruchomego — władze Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci, co do spadku nieruchomego — władze Państwa, w którym się spadek znajduje.

(2) Dla rozszczeń do spadku z innego tytułu prawnego pozostaje bez zmiany właściwość władz miejscowych.

(3) W wypadkach przewidzianych w art. 2 ust. 1 i 2 właściwymi są władze tego Państwa, którego ustawy rozstrzygają o spadkobranii.

Artykuł 7.

(1) Jeżeli spadek ruchomy znajduje się w całości w Państwie, którego obywatelem nie był spadkodawca, władza tego Państwa może na żądanie jednego z uprawnionych do spadku, będącego obywatelem tego Państwa lub zamieszkałego w tym Państwie, przejąć czynności, należące w myśl poprzedniego artykułu do władz ojczystych, i ze spadkiem tak postąpić, jak gdyby pozostał po własnym obywatelu. Stosunki z zakresu prawa spadkowego ocenia się także w tym wypadku według prawa ojczyściego spadkodawcy (art. 1).

(2) Żądanie takie można tylko wówczas uwzględnić, jeżeli żadna z osób uprawnionych do spadku mimo należytego uwiedomienia temu się nie sprzeciwi. Co do czynności sądownictwa niespornego potrzebna jest także zgoda władzy konsularnej Państwa ojczyściego spadkodawcy.

Artykuł 8.

Prawa i obowiązki władzy miejscowej.

(1) W wypadkach, w których pozostawiono przewód spadkowy władzom ojczyстым spadkodawcy (art. 6 ust. 1), władza miejscowa jest obowiązana wydać nie cierpiące zwłoki zarządzenia w celu zabezpieczenia spadku. Władza ta jest także uprawniona w razie zachodzącej konieczności ustanowić kuratora lub innego przedstawiciela dla sądowego lub pozasądowego reprezentowania spadku, o czym winna równocześnie zawiadomić władzę konsularną.

(2) Władza miejscowa winna niezwłocznie zawiadomić władzę konsularną o śmierci spadkodawcy i otwarciu się spadku, przy czym win-

Oddíl druhý.

O příslušnosti úřadův a o řízení.

Článek 6.

O příslušnosti pozůstalostních úřadův.

(1) K opatřením, jež jsou vyhrazena úřadům při úpravě pozůstalosti, k rozdělení dědicství a k rozhodování o poslouposti dědicke, o právu na odkaz a na povinný díl, jsou příslušny: u movité pozůstalosti — úřady Státu, jemuž náležel zůstavitel v době smrti, u nemovité pozůstalosti — úřady Státu, kde jest tato pozůstalost.

(2) Jsou-li vzneseny na pozůstalost nároky z jiného právního důvodu, zůstane pro ně příslušnost místních úřadů beze změny.

(3) V případech uvedených v článku 2, odst. 1 a 2 jsou příslušny úřady Státu, jehož právem se řídí nabývání pro případ smrti.

Článek 7.

(1) Je-li veškeré movité pozůstalostní jmění ve Státě, jehož příslušníkem zůstavitel nebyl, může úřad tohoto Státu na žádost osoby oprávněné k pozůstalosti, která buď jest příslušníkem tohoto Státu nebo tam má své bydliště, převzít oprávnění vyhrazená podle předchozího článku úřadům domovským a naložit s pozůstalostí tak, jako po vlastním státním občanu. Avšak právní poměry dědicke se řídí i v tomto případě podle domovského práva zůstavitelova (Článek 1).

(2) K takové žádosti bude však lze přihlídnouti pouze tehdy, jestliže žádná z osob oprávněných k pozůstalosti, ač byla rádně vyrozuměna, nevznesla proti tomu námitek. Jde-li o úkony nesporného soudnictví, jest třeba též souhlasu konsulárního úřadu domovského Státu zůstavitelova.

Článek 8.

O právech a o povinnostech místních úřadův.

(1) Je-li projednání pozůstalosti zůstaveno domovským úřadům Státu zůstavitelova (článek 6, odst. 1), musí místní úřad učiniti opatření nezbytně nutná k zajištění pozůstalosti. Tento úřad může rovněž, je-li toho třeba, ustanoviti opatrovníka nebo jiného zástupce pro zastupování pozůstalosti před soudem i mimo soud, avšak musí o tom zároveň zpraviti konsulární úřad.

(2) Místní úřad jest povinen zpraviti bez průtahy konsulární úřad o smrti zůstavitelově a o napadnutí pozůstalosti; při tom má uvěsti,

na donieść, co jest jej wiadome o spadkobiercach, ich miejscu pobytu, o istnieniu rozporządzenia na wypadek śmierci i o spadku, tudzież czy i jakie wydała zarządzenia zabezpieczające.

(3) Zarządzenia wydane na zasadzie ustępu pierwszego przez władzę miejscową należy uchylić na wezwanie władzy konsularnej.

(4) Jeżeli władza konsularna otrzyma wcześniej wiadomość o wypadku śmierci, winna ona przeslatc podobne zawiadomienie (ust. 2) władzy miejscowej.

Artykuł 9.

Postępowanie z rozporządzeniami na wypadek śmierci.

(1) Władza miejscowa może otworzyć rozporządzenie na wypadek śmierci, zdziałane przez obywatela drugiego Państwa, i w tym wypadku winna przeslatc władzy ojczyściej uwierzytelniony odpis protokołu otwarcia. Na żądanie władzy ojczyściej władza miejscowa winna postaratc się o to, zгодніe ze swym ustawodawstwem, aby rozporządzenie na wypadek śmierci, znajdujące się w jej Państwie, otrzymała władza ojczyzsta.

(2) Władza ojczyzsta, u której znajduje się rozporządzenie na wypadek śmierci, winna na żądanie władzy miejscowej dozwołiç jej przejrzenia tego rozporządzenia i udzieliç jej z niego uwierzytelnionego odpisu.

Artykuł 10.

Prawa i obowiązki władzy konsularnej.

(1) Nawet gdyby władza miejscowa wydała zarządzenia zabezpieczające (art. 8), władza konsularna ma prawo wziąć w posiadanie majątek ruchomy o tyle, o ile spadkodawca byłby do tego uprawniony; winna ona wówczas staraç się o prawidłowy zarząd tym majątkiem.

(2) Władza konsularna może również w celu sądowego lub pozasadowego reprezentowania spadku ruchomego ustanowić kuratora lub innego przedstawiciela.

(3) Władza konsularna jest poza tym władna od osób uprawnionych do spadku przyjmować oświadczenia, odnoszące się do spadku, uwierzytelniaç je lub stwierdzaç je pisemnie, jak również posredniczyć przy działach spadkowych pomiędzy osobami uprawnionymi do spadku, jeżeli one staną dobrowolnie.

(4) Jeżeli zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem, władza konsularna i władza miejscowa winne wzajemnie umożliwiaç sobie wzięcie udziału w opieczetowaniu spadku i w sporządzeniu inwentarza spadku, jak również w zdjęciu pieczęci.

(5) Władza konsularna może przy wykonywaniu uprawnień, przewidzianych w niniejszym artykule, žáadaç pomocy od władzy miejscowej.

Artykuł 11.

Egzekucja z przedmiotów spadkowych jest dopuszczalna, choçby one znajdowały się w przechowaniu władzy konsularnej; jednak nie

co jest mu známo o osobách oprávněných k pozústalosti, o místě jejich pobytu, o pořizení pro případ smrti a o pozústalosti, jakož i zda a která zajišťovací opatření učinil.

(3) Opatření učiněná místním úřadem podle prvního odstavce jest třeba zrušiti na žádst konsulárního úřadu.

(4) Nabude-li konsulární úřad dřive vědomost o smrti, má o tom výše uvedeným způsobem (odstavec 2) zpraviti místní úřad.

Článek 9.

Jak naložiti s pořizením pro případ smrti.

(1) Místní úřad může otevřiti poslední pořizení příslušníka druhého Státu a má, učinil-li tak, zaslati domovskému úřadu ověřený opis zápisu sepsaného o otevřeni. Na žádst domovského úřadu má se místní úřad postarati podle práva pro něj platného, aby poslední pořizení, které jest v jeho Státě, bylo zasláno úřadu domovskému.

(2) Domovský úřad, u něhož jest poslední pořizení, jest povinen dovoliti místnímu úřadu na jeho žádst, aby do něho nahlédl, a vydati mu jeho ověřený opis.

Článek 10.

O právech a o povinnostech konsulárního úřadu.

(1) Konsulární úřad jest oprávněn ujmouti se držení movité pozústalosti i tenkrát, byla-li místním úřadem zajištěna (článek 8), arci jen pokud zústavitel byl by k tomu oprávněn; jest povinen postarati se o řádnou správu tohoto jměni.

(2) Konsulární úřad může též ustanoviti opatrovníka nebo jiného zástupce pro zastupování movité pozústalosti před soudem i mimo soud.

(3) Konsulárnímu úřadu přísluší dále právo přijímati prohlášení osob oprávněných k pozústalosti, jež se vztahují na pozústalost, je ověřiti nebo písemně osvědçiti, jakož i prostředkovati rozčlenění pozústalosti mezi osoby k ní oprávněné, dcstavili se dobrovolně.

(4) Není-li nebezpečí v prodlení, mají konsulární a místní úřady dáti si vzájemně příležitost žúčastniti se zapečetěni pozústalosti a zřizení jejího inventáře, jakož i sejmuti pečeti.

(5) Konsulární úřad může, vykonáváje oprávnění uvedená v tomto článku, obracet se o pomoc na místní úřady.

Článek 11.

Exekuce na pozústalostní předměty jest přípustna, i když věci ty jsou v úschově konsulárního úřadu; avšak bezprostřední doručení proti kon-

można używać żadnego bezpośredniego przymusu wobec konsula lub jakiegokolwiek urzędnika lub funkcjonariusza konsularnego. W celu przeprowadzenia egzekucji władza konsularna winna na żądanie władzy miejscowej wydać potrzebne przedmioty spadkowe.

Artykuł 12.

(1) Władza konsularna winna przedmioty spadkowe, które wzięła w posiadanie, zatrzymać przez trzy miesiące po śmierci spadkodawcy. Atoli jest ona każdej chwili władna pokryć z góry ze spadku koszta ostatniej choroby i pogrzebu spadkodawcy, półroczne komorne, wynagrodzenie osób zatrudnionych w gospodarstwie domowym, koszta sądowe, konsularne i tym podobne, oraz w razie konieczności potrzebne koszta utrzymania rodziny spadkodawcy.

(2) Władza konsularna jest obowiązana nie dopuścić do wywozu przedmiotów spadkowych zagranicę ani nie wydać ich spadkobiercy lub wykonawcy testamentu, zanim nie zostaną zaspokojone lub zabezpieczone daniny spadkowe oraz roszczenia, u niej zgłoszone. Ten obowiązek, o ile dotyczy tych roszczeń, ustaje, jeżeli władza konsularna w ciągu dalszych 6 miesięcy nie otrzyma wiadomości, że roszczenie zostało uznane lub zaskarżone.

Artykuł 13.

Władza konsularna winna na żądanie władzy miejscowej podawać jej do wiadomości wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla wymiaru danin spadkowych.

Artykuł 14.

Wydanie spadku przez władzę miejscową.

W wypadkach, w których władza konsularna nie wzięła w posiadanie przedmiotów spadkowych, władza miejscowa winna po upływie trzech miesięcy po śmierci spadkodawcy wydać je spadkobiercy lub wykonawcy testamentu albo, jeżeli do tego czasu nie wykazał swych praw żaden spadkobierca ani wykonawca testamentu, władzy ojczyźstej spadkodawcy. Po tym terminie władza miejscowa może zatrzymać przedmioty spadkowe tylko w celu zabezpieczenia danin spadkowych oraz roszczeń, zgłoszonych do spadku, jednakże nie dłużej, aniżeli przez dalszych sześć miesięcy; po upływie tego czasu winna je w każdym razie wydać władzy ojczyźstej, atoli, co do roszczeń, z wyjątkiem przypadku, gdy zostały one w tym czasie uznane lub zaskarżone.

Artykuł 15.

Uznanie zaświadczeń spadkowych przez drugie Państwo.

Zaświadczenia, wydane przez jedną z władz, właściwych na zasadzie art. 6 ust. 1 i art. 7 według obowiązujących ją ustaw, a dotyczące stosunków z zakresu prawa spadkowego, w

sulowi nebo kterémukoli úředníku nebo funkcionáři konsulárnímu jest vyloučeno. Konsulární úřad jest povinen vydati na žádost místního úřadu pozůstalostní předměty, jichž je třeba k provedení exekuce.

Článek 12.

(1) Konsulární úřad jest povinen ponechati pozůstalostní předměty, jež vzal do držení, ve své úschově tři měsíce po smrti zůstavitelově. Jest však oprávněn kdykoli z pozůstalosti zapraviti předem výlohy poslední nemoci a pohřbu zůstavitelova, nájemné za půl roku, mzdy osob zaměstnaných v domácnosti, poplatky soudní, konsulární a jim podobné, jakož i v případě potřeby výlohy nutné pro vydržování rodiny zůstavitelovy.

(2) Konsulární úřad jest povinen dbáti toho, aby pozůstalostní předměty nebyly vydány do ciziny nebo osobě oprávněné k pozůstalosti nebo vykonavatelí poslední vůle, dokud nebyly zapraveny nebo zajištěny dávky z pozůstalosti, jakož i nároky u něho ohlášené. Tento závazek, pokud jde o takové nároky, zanikne, jestliže konsulárnímu úřadu nebude osvědčeno ve lhůtě dalších šesti měsíců, že nárok byl uznán anebo žalován.

Článek 13.

Konsulární úřad jest povinen sděliti na žádost místnímu úřadu všechny okolnosti, které mají význam pro vyměření pozůstalostních dávek.

Článek 14.

O vydání pozůstalosti místními úřady.

Neužal-li se konsulární úřad držby pozůstalostních věcí, má místní úřad po uplynutí tří měsícův po smrti zůstavitelově vydati je nabyvateli pozůstalosti nebo vykonavatelí posledního pořízení nebo, neprokázala-li do té doby žádná z těchto osob svého oprávnění, domovskému úřadu zůstavitelovu. Po uplynutí této lhůty jest místní úřad oprávněn zadržeti pozůstalostní věci jen k zajištění dávek pozůstalostních a nároků vznesených proti pozůstalosti, avšak ne déle než dalších šest měsícův; po uplynutí této doby má je v každém případě vydati domovskému úřadu, leč by v té době, jedná-li se o nárok proti pozůstalosti, byl nárok uznán nebo zažalován.

Článek 15.

O uznání průkazů dědičných v druhém Státě.

Průkazy o právních poměrech dědičných, zejména o právu osob oprávněných k pozůstalosti nebo o právu vykonavatele posledního pořízení postací, budou-li vydány úřadem příslušným podle

szczególności prawa spadkobierców lub wykonawcy testamentu, wystarczają do udowodnienia tych stosunków także i w drugim Państwie.

Artykuł 16.

Wzajemne uznawanie orzeczeń.

(1) Orzeczenia, wydane przez jedną z władz właściwych na zasadzie art. 6 ust. 1 i art. 7 będą uznawane w drugim Państwie.

(2) Państwo to jednak nie uzna orzeczeń, sprzeciwiających się celowi jego ustaw.

Artykuł 17.

(1) Celem zabezpieczenia roszczeń z zakresu prawa spadkowego (art. 6 ust. 1) mogą także sądy tego Państwa, w którym znajdują się przedmioty spadkowe, wydawać na zasadzie swego ustawodawstwa doraźne zarządzenia (areszty, tymczasowe zarządzenia itp.).

(2) Zarządzenia takie należy na wniosek strony interesowanej uchylić także w następujących wypadkach:

1. jeżeli sąd, właściwy na zasadzie art. 6 ust. 1 ostatecznie orzekł, że zabezpieczone roszczenie nie istnieje, o ile orzeczenie to stosownie do art. 16 ma być uznane także na obszarze drugiego Państwa;
2. jeżeli od wydania zarządzenia upłynęło 6 miesięcy, a przed jego uchyleniem nie dostarczono dowodu, że w sądzie, właściwym na zasadzie art. 6 ust. 1, wniesiono pozew;
3. jeżeli sąd, właściwy na zasadzie art. 6 ust. 1 dla sprawy głównej, wydał wykonalne orzeczenie, w myśl którego należy uchylić wydane zarządzenie.

Artykuł 18.

Otwarcie upadłości do spadku.

(1) Na wniosek osoby uprawnionej do spadku lub wierzyciela spadkowego władza miejscowa może na zasadzie swego ustawodawstwa otworzyć upadłość do majątku spadkowego. Upadłością będzie objęta jedynie część spadku, znajdująca się w Państwie, którego władze otworzyły postępowanie upadłościowe.

(2) W razie otwarcia upadłości winna władza konsularna wydać właściwej władzy miejscowej lub zarządcy upadłości wszystkie przedmioty spadkowe, należące do masy upadłościowej.

Artykuł 19.

Spadki po podróżnych

(1) Jeżeli obywatel jednego z Państw umrze podczas podróży w drugim Państwie, nie mając tam w chwili zgonu miejsca zamieszkania ani zwykłego pobytu, należy rzeczy, które miał z sobą, oddać bez wszelkich dalszych formalności do rozporządzenia władzy konsularnej.

článku 6, odst. 1 a článku 7 podle práva pro něj platného, k průkazu těchto poměrů rovněž i v druhém Státě.

Článek 16.

O vzájemném uznání rozhodnutí.

(1) Rozhodnutí vydaná úřady příslušnými podle článku 6, odst. 1 a článku 7 budou uznána v druhém Státě.

(2) Druhý Stát neuzná rozhodnutí, jež se přiči účelům jeho právního řádu.

Článek 17.

(1) K zajištění nároků z práva dědického (článek 6, odst. 1) mohou i soudy Státu, kde jsou pozůstalostní věci, naříditi podle práva tam platného nutná zajištění (obstavení, prozatímní opatření atd.).

(2) Avšak na návrh zúčastněné osoby jest třeba takové opatření zrušiti i v těchto případech:

1. jestliže soud příslušný podle článku 6, odst. 1 rozhodl s konečnou platností, že zajištěný nárok nestává po právu, pokud takové rozhodnutí má býti podle článku 16 uznáno též na území druhého Státu;
2. uplynulo-li šest měsíců od vydání opatření a nebylo-li před jeho zrušením osvědčeno, že u soudu příslušného podle článku 6, odst. 1 byla vznesena žaloba;
3. jestliže soud příslušný podle článku 6, odst. 1 pro rozhodnutí ve věci hlavní vydal vykonatelné rozhodnutí, podle něhož má býti učiněné opatření zrušeno.

Článek 18.

O konkursu pozůstalosti.

(1) Na návrh osoby oprávněné k pozůstalosti nebo pozůstalostního věřitele může místní úřad podle práva pro něj platného prohlásiti konkurs nad pozůstalostí. Konkurs vztahuje se pouze na onu část pozůstalostního jmění, která jest v Státě, jehož úřad konkurs prohlásil.

(2) Byl-li prohlášen konkurs, jest konsularní úřad povinen vydati příslušnému místnímu úřadu nebo správci konkursní podstaty všechny pozůstalostní předměty, které patří do konkursní podstaty.

Článek 19.

O pozůstalosti osob na cestě.

(1) Zemře-li příslušník jednoho Státu na cestě v druhém Státě, a iž by tam měl v době smrti bydliště nebo pravidelný pobyt, budou věci, které měl s sebou, vydány bez dalších formalit konsularnímu úřadu.

(2) Władza konsularna po uregulowaniu długów, jakie zmarły zaciągnął w czasie chwilowego pobytu w drugim Państwie, postąpi z tymi rzeczami według przepisów swego Państwa.

CZEŚĆ DRUGA.

Stanowisko obywatela jednego Państwa w postępowaniu spadkowym otwartym w drugim Państwie.

Artykuł 20.

Równe traktowanie obywateli obu Państw.

(1) Obywatele jednego z Państw, zawierających układ, będą traktowani w drugim Państwie pod względem wszystkich stosunków z zakresu prawa spadkowego na równi z własnymi obywatelami tego Państwa.

(2) Zasadę tę stosuje się do osób prawnych, o ile ustawy jednego z obu Państw nie zawierają odmiennych postanowień.

(3) Obywatel jednego z Państw, który w drugim Państwie występuje z roszczeniami z zakresu prawa spadkowego, musi posiadać zdolność nabycia spadku także według własnego prawa ojczyściego.

Artykuł 21.

Uprawnienie władzy konsularnej do reprezentowania obywateli.

We wszystkich sprawach spadkowych, prowadzonych na obszarze jednego z obu Państw, władza konsularna drugiego Państwa jest z mocy ustawy uprawniona reprezentować przed władzami miejscowymi swych obywateli, jeżeli są na miejscu nieobecni i nie ustanowili innego pełnomocnika.

CZEŚĆ TRZECIA.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 22.

Przez określenie „osoby uprawnione do spadku” rozumieć należy te osoby, które według ustawy właściwej dla postępowania spadkowego uważane są za dziedziców, zapisobierców i uprawnionych do zachowku.

Artykuł 23.

Władzami ojczyściami są władze Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci. Władzami miejscowymi są władze drugiego Państwa, jeżeli tam znajduje się spadek.

Artykuł 24.

We wszystkich przypadkach, w których niżej ułożony układ powołuje się na prawa ojczyście,

(2) Konsularní úřad má naložiti s těmito věcmi podle svého Státu, jakmile zapraví dluhy, které zemřelý učinil za svého dočasného pobytu na území druhého Státu.

ČÁST DRUHÁ.

o postavení příslušníků jednoho Státu v řízení pozůstalostním na území druhého Státu.

Článek 20.

Stejně nakládání s příslušníky obou Států.

(1) Příslušníci jednoho smluvního Státu budou v druhém Státě co do všech právních poměrů dědických postaveni na roveň jeho vlastním občanům.

(2) Totéž platí o osobách právnických, pokud právo jednoho z obou Států neustanovuje jinak.

(3) Uplatňuje-li příslušník jednoho Státu v druhém Státě nárok z práva dědického, musí býti způsobilým nabývatí pozůstalost i podle vlastního domovského práva.

Článek 21:

Právo konsularního úřadu k zastupování.

Ve všech případech, ve kterých pozůstalost je projednávána na území jednoho z obou Států, jest konsularní úřad druhého Státu ze zákona oprávněn zastupovati své státní příslušníky před místními úřady, jsou-li na místě nepřítomni a jest-liže si neustanovili jiného zmocněnce.

ČÁST TŘETÍ.

Ustanovení konečná.

Článek 22.

„Osobami oprávněnými k pozůstalosti” jsou osoby, které podle práva, jež platí o projednání pozůstalosti, dlužno posuzovati jako dědice, odkazovníky nebo nepcmínutelné dědice.

Článek 23.

Domovskými úřady jsou úřady (soudy) Státu, jemuž náležel zůstavitel v době smrti. Místními úřady jsou úřady (soudy) druhého Státu, je-li pozůstalost na jeho území.

Článek 24.

Kde v této úmluvě se odkazuje na právo domovské, rozumí se tím v obou Státech právo

rozumie się w obu Państwach to ustawodawstwo dzielnicowe, które się stosuje do danej osoby.

Artykuł 25.

Umowa nie wyłącza zastosowania w każdym z obu Państw przepisów, które tam mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

Artykuł 26.

Układ ten stosować należy we wszystkich przypadkach, w których spadkodawca zmarł po wejściu w życie układu.

Artykuł 27.

Umowa niniejsza nie uchybia postanowieniom umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w sprawie zapobieżenia dwukrotnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków spadkowych, podpisanej w Warszawie dnia 23 kwietnia 1925.

Artykuł 28.

(1) Umowę niniejszą zawiera się z zastrzeżeniem ratyfikacji; dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie możliwie jak najprędzej. Umowa wejdzie w życie po upływie miesiąca po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywała do upływu jednego roku od dnia, w którym jedno z Państw, zawierających umowę, wypowie ją.

(2) Sporządzono w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i czeskosłowackim; oba teksty są autentyczne.

W dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą umowę i zaopatrzyli ją w swe pieczęcie.

W Pradze, dnia 25 stycznia 1934 roku

L. S. W. Grzybowski Dr Juliusz Rencki

PROTOKÓŁ DODATKOWY.

Przy podpisaniu umowy o wzajemności w sprawach spadkowych Pełnomocnicy obu Umawiających się Stron złożyli zgodnie następujące oświadczenia:

Kwestia dalszego zatrzymania majątku, nabytego w drodze spadku, nie należy do zakresu zagadnień prawa spadkowego i tym samym umowa jej nie dotyczy; wobec tego uregulowanie tej kwestii wewnętrznym ustawodawstwem jednego z obu Państw nie może być uważane za naruszenie tej umowy.

Protokół niniejszy stanowi część składową wspomnianej umowy.

W dowód czego Pełnomocnicy obu Stron podpisali Protokół Dodatkowy.

W Pradze, dnia 25 stycznia 1934 roku.

L. S. W. Grzybowski Dr Juliusz Rencki

oné oblasti, kterého jest použiti na uvedenou osobu.

Článek 25.

Úmluva tato nevyklučuje, aby v každém z obou Států bylo použito předpisů, které tam mají povahu předpisů donucovacích.

Článek 26.

Úmluva tato vztahuje se na všechny případy, země-li zůstavitel po její účinnosti.

Článek 27.

Ustanovení úmluvy mezi Polskou republikou a republikou Československou o zamezení dvojího zdarění v oboru dávek pozůstalostních, podepsaná ve Varšavě dne 23. dubna 1925, nejsou touto úmluvou dotčena.

Článek 28.

(1) Úmluva tato byla sjednána s výhradou ratifikace; ratifikační listiny budou vyměněny ve Varšavě co možno nejdříve. Úmluva nebude účinností za měsíc po výměně ratifikačních listin a zůstane v platnosti po dobu jednoho roku ode dne, kdy bude jedním ze smluvních Států vypovězena.

(2) Úmluva byla vyhotovena ve dvou prvořisech a to každý z nich v jazyku polském a československém; oba texty jsou autentické.

Tomu na svědomí podepsali shora jmenovaní zmocněnci tuto úmluvu a opatřili ji svými pečeti.

V Praze, dne 25 ledna 1934.

L. S. B. Pavlů L. S. Dr A. Koukal

DODATKOVÝ PROTOKOL.

Plnomocníci obou smluvních Stran podpisující úmluvu o vzájemnosti ve věcech pozůstalostních, učinili shodně toto prohlášení:

Otázka dalšího podržení majetku nabytého převodem pro případ smrti nepatří mezi otázky práva dědického a proto není dotčena touto úmluvou; proto její úprava vnitrostátními předpisy každého z obou Států nemůže být pokládána za porušení této úmluvy.

Tento zápis jest nedílnou součástí této úmluvy.

Tomu na vědomí plnomocníci obou Stran podepsali dodatkový protokol.

V Praze dne 25 ledna 1934.

B. Pavlů

A. Koukal